

[Gert Petersen.]

ropa og bomben“, er en meget skarp protest mod disse tanker og ideer fra den britiske premierministers side.

Jeg synes, at det er meget beklageligt, hvis disse ting ikke indgår i diskussionen hjemme med lige så stor vægt som de andre problemer, som man nu efterhånden har erkendt hører hjemme i denne diskussion. Man kender mit synspunkt: jeg mener, at Danmark bør sige nej til en indmeldelse. Men jeg mener næsten endnu mere, at uanset hvad vi beslutter, må det være på basis af alle foreliggende kendsgerninger. Det hjælper ikke at prøve på bevidst eller ubevidst at holde nogle af dem ude af diskussionen, og det er hug- og stikfast, som det har udviklet sig i de sidste måneder — jeg kan altså bare her henvise til den sidste halvnes dage med udenrigsministermødet for de uge i Paris i forrige uge og det nuværende for de ti i denne uge — det er hug- og stikfast, at fællesmarkedet indeholder meget stærke tendenser til dannelsen også af en rent politisk og udenrigspolitisk blok. Så har jeg sagt det så svagt, som det overhovedet er mig muligt. Det er ment betydelig stærkere.

Bernhard Baunsgaard: Hr. Sigsgaard har opfordret mig til at stemme for et ændringsforslag, som han har stillet til det dagsordensforslag, hr. Ivar Nørgaard har fremsat.

Jeg kan ikke tjene hr. Sigsgaard i at stemme for det. Ændringsforslaget handler om, hvordan folkeafstemningen skal forbedres, og jeg forstår på hr. Sigsgaard, at han under alle omstændigheder vil stemme imod dette dagsordensforslaget, der kræver folkeafstemning. Så forekommer det mig, at vi er så langt ude på overdrevet, at jeg ikke kan have med det at gøre.

Formanden: Før vi går over til anden omgang, kan jeg meddele, at det er min agt at gennemføre denne debat uden pause. Jeg siger udtrykkelig, at det er min agt; det er selvfølgelig under forudsætning af, at der er praktisk mulighed for at gøre det.

Økonomi- og markedsministeren (Nyboe Andersen): Jeg vil gerne takke de fire første ordførere for venlige bemærkninger om min besvarelse af den stillede forespørgsel, og indlæggene i debatten i dag giver mig kun anledning til at gøre ret få bemærkninger af konkret karakter på dette tidspunkt. Jeg skal således lade spørgsmålet ligge, hvem der har ret i bedømmelsen af den aktuelle forhandlingssituation, hvor optimistisk eller ikke optimistisk man med rette dér kan være. Det er noget, der vil blive afgjort i de nærmeste par måneder, så jeg mener ikke, det lønner sig at bruge mere tid eller flere argumenter på det her.

Jeg vil derefter gerne gøre nogle bemærkninger til hr. Ivar Nørgaard. Der blev stillet det spørgsmål, om man ikke kunne fremskynde oversættelserne af de officielle beslutninger, der bliver truffet i Bruxelles. Det ligger jo sådan, at ofte træffes disse beslutninger først som resultat af en langvarig debat under måske natlige møder; den form, den truffede beslutning har, kan ofte være noget uklar, og den har karakter af en foreløbig beslutning. Senere kan der så blive tale om en officiel tekst, der vedtages ved et senere rådsmøde. Det var f. eks. forløbet, da det drejede sig om beslutningerne om samarbejdet om den økonomiske og monetære politik, hvor man den 8.-9. februar efter langvarige forhandlinger nåede frem til et sæt beslutninger, som imidlertid først blev officielt kodificeret og vedtaget i et nyt ministerrådsmøde den 22. marts. Det forklarer for det første, at man undertiden omtaler disse beslutninger under den ene dato, undertiden under den anden dato. Det forklarer dernæst også, at vores oversættelse har måttet afvente den regulære, officielle ordlyd af beslutningerne, der altså først forelå i slutningen af marts. Uddelingen af denne oversættelse fandt sted få dage efter, at vi var i besiddelse af den officielle ordlyd. Men vi er, belært af erfaringerne, ikke alt for ivrige efter at sende oversættelser ud af de foreløbige beslutninger, fordi der meget ofte kan ske ændringer i dem.